

voor meergegoeden en uiteraard tot hun tolk. Zolang dit niet gebeurd is, moet het portret van de journalist De Vletter bij ontstentenis van de natuurlijke entourage originele trekken vertonen, die vermoedelijk niet authentiek waren en de man belangrijker doen schijnen dan hij was. In elk geval mogen wij aannemen, dat hij in dat milieu van zelfkant-journalisten à la Adrien van Bevervoorde, De Thouars, Van der Voo, Meeter, Dutillieux, Jan de Vries, Michiel de Hondt maar een povere figuur zal maken, al stak hij in levenswandel dan hoogstwaarschijnlijk gunstig af bij de velen onder hen, die wij met Gladstone zouden kunnen typeren als *unworthy representatives of good principles* ²³). Onder hen waren polyglotten, mannen van brede belezenheid en internationale relaties, zoals met name Van Bevervoorde en Van der Voo, die even gemakkelijk Frans als Nederlands schreven. Vergeleken bij hen, schijnt Jacob de Vletter niet meer dan een weinig ontwikkeld heethoofd.

Toch mogen wij hem in alle gemoedsrust onderbrengen in het gezelschap van de lieden, die bij Robijns 'radicalen' heten en een vage linkervleugel vormden van het Nederlandse liberalisme van vóór 1848. De hier bedoelde ijveraars heb ik indertijd utopische socialistten genoemd en, naar ik nog altijd meen, terecht. Ik erken echter graag, dat de benaming radicalen tenminste het voordeel heeft van een internationale binding, speciaal met Engeland, waar de *Fore-runners of Socialism* ²⁴) vanouds *Radicals* heetten. Reeds in de dagen van de bekende *Reform Bill*-troebelen van 1831-32 onderscheidden Engelse auteurs de drijvers van deze beweging scherp van de *Liberals* of *Whigs* en tot ons geluk hebben de geschiedschrijvers dit overgenomen. Zij gaven daarmee blijk van een vroeg besef, dat het hier niet gaat om een nuancering, maar om een contrast. Degenen, die in Engeland rechtsherstel eisten voor de teleurgestelden van 1831, hoorden in geen woning zo weinig thuis als in die van de liberalen, representanten immers van de klasse der 'nieuwe heersers'. Een van de felste Engelse *Radicals* was William Benbow, die in 1832 vaststelde, dat de *Reform Bill Riots* waren uitgelopen op een monopolie der bourgeoisie, en die het *sheer madness* noemde *to expect aid from the midling classes* ²⁵).

Bij ons blijven de hand- en schoolboeken nog veelal doorsukkelten met een tot zinloosheid uitgerekte terminologie, die Gijsbert Karel van Hogendorp, Johannes van den Bosch, Willem I, Floris